

MŮJ PÁN MI UČINIL VELIKÉ VĚCI

Vypravěč

Nad celou zemí zavládlo úplné ticho. V tom tichu, v té melancholii člověk sklání hlavu před tajemstvím smrti Syna Božího, před Jeho uložením do hrobu. Je člověk, stvořená bytost, schopen alespoň trochu porozumět tomu, co se stalo před dvěma tisíci lety.

Hlas

Pane, dej nám své světlo, aby rozjasnilo mraky, mraky našich úmyslů a srdcí, abychom se dokázali otevřít tomu tajemství...

(Hudba)

Vypravěč

Zdá se, že člověku je zatěžko přijmout tamty události. Nemůže je přijmout ani jim porozumět, odpovídá vzpourou.

Vzpouora – to je odpověď člověka.

Vzpouora – to je recept na život.

Vzpouora – to je smysl života...

Člověk: *(odchází od hrobu – naštvaný – z dostatečné vzdálenosti mluví – dost hlasitě – v té chvíli na něj dopadá bílé světlo reflektorů, ostatní světla jsou ztlumená)*

Jsem to já, člověk 21.století! Já, člověk 21.století, propadl jsem závisti, strachu, vášním, zlosti...ukázal jsem se jako pomlouvačný, pyšný, důmyslný v tom, co je zlé, neposlušný vůči rodičům, bez srdce...

Já, člověk 21.století, moudrý a inteligentní, jsem dovolil satanovi, aby nade mnou vládl. Uvěřil jsem magii, horoskopům, nenávisti, pijáctví a podobným věcem...

Pane, nemohu tady být...odcházím...

(Odchází do hloubky kostela – zhasíná bílé světlo reflektorů.)

Vypravěč

Kolik vzpour zvolí, odchází. Satan – první vrah člověka vypovídá verdikt:

Satan

Trest smrti. Odplatou za hřích je smrt.

Vypravěč

Satan dnem i nocí obviňuje před Bohem člověka. Domáhá se vykonání toho strašného rozsudku. Je neústupný. Mne si ruce – tem člověk je jeho kořist. Neustále opakuje:

Satan: *(srdečně a hrozivě)*

Ten člověk je mou kořistí...musí zemřít navěky...

(Hudba dojemná–hrozivá)

Vypravěč

Co se děje v srdci člověka? V srdci panuje temnota, strašné ticho očekávání, hrůzy, strach, bolest...

(Hudba)

Vypravěč

K vinou zarmoucenému a obviněním zdrcenému člověku, který už ví, že má zemřít, který počítá poslední hodiny svého promarněného života, se přibližuje Ježíš a říká:

Ježíš

Dej mi to všechno, vezmu to, zaplatím tvůj dluh – zemřu za Tebe – potom vstanu z mrtvých, protože nade mnou nemá smrt – satan moc. Půjdu říct, že jsi nevinný. Ale dříve než se to stane...zemřu místo tebe...tvýma rukama...

(Hudba)

Hlas

Do rukou člověka ses, Pane, odevzdal. Důvěřovals, prohráls, nic ses nenaučil.

Dopouštíš se znovu té stejné chyby.

Mohu tebou pohrdat.

Mohu tě odmítnout.

Ukřižovat.

Mohu udělat všechno.

A ty, Pane, co ty na to?

Ježíš

Souhlasím s tvým rozsudkem.

Hlas

Jak souhlasíš? a kde je tvá moc, všemohoucnost, síla?

Ježíš

Dva překřížené trámy – to je moje síla.

Hlas

Bojím se kříže.

Kříže současných hodin,

Kříže tvých rozhodnutí proti mně samému,

Kříže bolesti, neúspěchu, tmavých dní, samoty...

Dělám všechno pro to, abych setřel z mého života stigmata utrpení.

Co řekneš, Pane?

Ježíš

Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě.

Hlas

Pane, copak opravdu není jiná cesta k Tobě než přes kříž?

(Hudba)

Vypravěč

Ježíš na sebe vzal kříž, přijal rozsudek vydaný člověkem. Přijal kříž, aby všechny lidské kříže zachránil od hlouposti.

Aby zachránil Tvůj kříž, člověče – který zde-ted' – bdíš u Jeho hrobu. Když zvedá tvoje spasení, mnohokrát klopýtá – o vyčnívající kámen nebo o slupku z banánu. I padl tváří na zem. Spěchal, musel viset na kříži – musel vyplnit rozsudek, který nad nim vynesl člověk. v jeho hlavě se bouřily myšlenky.

Ježíš

Nemohu zklamat člověka, ztrácím síly...potřebuji pomoc...

Hlas

Pane, ty potřebuješ pomoc? Ty mě potřebuješ? Ne, to nemůže být pravda. To já potřebuji Tebe. Nechci být Šimonem!!!

Ježíš

Ano, potřebuji Tě, buď Šimonem...

Od toho odpoledne jsem rozdělil Šimona jako paprsky slunce v barevné spektrum. Dal jsem mu mnoho tváří. Znovu ho nalézám, na ulici, v domech, v autobuse, v divadle, nemocnici, na lavičce v parku...Od onoho odpoledne ti stále posílám Šimony a posílám je na taková místa, kde je nevidíš. Když zjistí, že tvé síly slábnou, spěchají ti na pomoc.

Hlas

Pane, vidím v zrcadle svou tvář. Jmenuje se Šimon?

(Hudba)

Vypravěč

Ježíš táhne kříž úzkými kamenitými uličkami. Opuchlé oči jsou zalité slzami a krví. Rychle vydechuje, jako nemocný s vysokou horečkou. Rozpálené rty, s námahou zachytává vítr. Nemocný upadá...

(Napodobení zvuku upadajícího člověka.)

Hlas

Pane, počkej...

Vypravěč

Nestačil. Ten rachot...

Hlas

Pane, promiň mi, že jsem tě přinutil...

(Hudba)

Hlas

Upadl jsi. Nemohu tě zvednout proklínáním ani rvačkou. Proč ležíš mrtvý? Pohni se, přece mě nemůžeš zklamat...

Vypravěč

Ježíšovo srdce bije jako kladivo. Má nepřítomný pohled. Zvedá se...už to není daleko...několik desítek kroků...

Hlas

Pane, prosím Tě, dojdi na pahorek, ať se dokoná pozdvihování, nechť ramena kříže ovinou celý svět. Prosím, dojdi na pahorek, přece jsi sliboval, že za mě umřeš...

Vypravěč

Ježíš jde a nese, vlastně z nedostatku sil vleče kříž...

Na vyvýšeném místě padá jako kláda...

Do děje přichází člověk...strhává Ježíšovi šaty, roztahuje ruce na zkrvavěném trámu.

(Hudba; ke kříži se přibližují dvě osoby, které budou za chvíli přibíjet hřeby do kříže.)

Hlas

Polož se Pane na ten úzký trám...roztáhni ruce...Bude to bolet...vydrž několik úderů...

(Červeným světlem zůstane osvětlený kříž, ostatní světla zhasnou; osoby, které přišly ke kříži, zabíjejí dva hřeby do vodorovného trámu.)

Hlas

Ještě nohy...lépe se sesuň...Teď ses roztáhl po celé délce. Skutečně udělaný akorát pro Tebe...

(Ke kříži přichází jedna osoba, která vbíjí hřeb do svislého trámu – dole.)

(Hudba)

Vypravěč

Člověk přibil Ježíšovo tělo na kříž.

Nastoupila agonie.

Hasnoucí pohledy.

Poslední slova.

Ježíš s námahou zachytává vítr...má horečkou rozpálená ústa...

A ty mouchy...

Umírá.

Odešel totiž reportér. Nebyl to člověk, ale – hyena.

Ježíš

Je dokonáno!

(Zhasíná světlo; hudba; světlo na člověka; objevuje se vzpurný člověk a říká – zlomeným hlasem.)

Člověk

To jsem znovu já, člověk 21.století! Co jsem to s Tebou, Pane, udělal? Možná nebylo potřeba, abys tolik trpěl. Možná nebylo třeba...

(Člověk vchází do hrobu.)

Hlas

Ovinul jsem tě, Pane, prostěradlem, pohřbil v hrobě, zavalil hrob kamenem. Ty jsi už přece zemřel, už mohu odejít...

Ne...ne...nemohu...co se mnou bude dál...pověz...

Ježíš

Já jsem světlo světa...

Já jsem zmrtvýchvstání a život...kdo ve mně věří, i kdyby zahynul, bude žít...

(Hudba; dvě až tři osoby vcházejí do hrobu a zapalují věčné světlo.)

Ježíš

Jestliže zrno, které padne do země, neumře, nenarodí se život. Z toho hrobu povstane Život. Věříš v to?

Člověk

Věřím, Pane...

(Hudba)

Hlas

Pane, který slyšíš všechno.

Dej, ať se mé srdce nikdy nestane kamenem, který zavaluje Tvůj hrob.

Dej, ať se má láska natolik silná, aby mohla přejít přes práh za kterým stále čekáš.

Věřím Pane, že mi v tom pomůžeš.

Ježíš

Jděte do celého světa a neste mou lásku každému člověku.

(Účastníci berou do rukou zapálené svíce a odcházejí od hrobu, rozejdou se na všechny strany, po chvíli se zastaví, drží světlo v rukou a následně ho zhasnou.)

(Hudba)